

Arin Avramescu, vice-președinte al Colegiului Mediatorilor

Profesia de mediator ține de talent, dar ține și de foarte multe cunoștințe pe care trebuie să le dobândești

Decență, tact și bune coordonate profesionale. Sunt trăsături ale unuia dintre "cei 9" care au schițat forma și fondul Colegiului Mediatorilor. În primul rând avocat, pentru că este profesia de bază, Arin Avramescu, îmbracă, pe rând și asumat, alte două costume profesionale: cel de mediator și cel de practician în insolvență. Pledează pentru mediere și face asta încă de la începuturile scriptice ale profesiei, din interiorul primului Consiliu de mediere.

Arin Avramescu nu crede în protocoale neconcretizate, nu sprijină suprareglementarea și supraorganizarea profesiei de mediator, nu renunță la politică și nu este pregătit să-și pună viața pe hârtie. Deloc paradoxal, toți acești "nu" conturează de fapt un om optimist și pregătit să spună "da" multor proiecte și provocări ale medierii.

Sunteți unul dintre membrii fondatori ai Colegiului Mediatorilor. Care sunt principiile care stau la baza acestei asociații?

Colegiul Mediatorilor nu a fost între primele asociații înființate după intrarea în vigoare a legii medierii și după ce s-au autorizat primii mediatorii. Colegiul a apărut abia după ce medierea a început să se așeze în planul celorlalte profesii, atunci când mediatorii cu state vechi, mai vechi decât legea medierii, oameni care activau în ONG-uri, împreună cu oameni din diplomatie, din zona teologică, din zona de business, din avocatură, s-au gândit să pună la punct o asociație care să țintească sus. Atât ca nivel profesional cerut membrilor săi, cât și ca imagine publică și modalitate de abordare a profesiei de mediator, întotdeauna din perspectiva științifică, onestă, foarte bine ancorată în fenomenul medierii, atât la nivel național, cât și internațional. Membrii fondatori ai Colegiului au fost oameni de calitate, cu perspective frumoase din punct de vedere profesional. Cred că cea mai clară dovadă că premisele înființării Colegiului au fost bune este numărul de membri înscriși într-un răstimp relativ scurt, pe parcursul celor două mandate ale Consiliului Director. Sunt acum peste 600 de membri, atrași de proiectele Colegiului Mediatorilor.

"Avocatura este pe primul plan, pentru că mă ajută să le înțeleg și pe celelalte."

Raportat la numărul total de mediatorii, rămâne Colegiul o asociație de elită?

Acum sunt aproape 10.000 de mediatorii autorizați. În acest ritm, cred că mediatorii vor deveni cel mai numeros corp profesional în rândul profesiilor liberale. Colegiul este una dintre asociațiile de vârf ca număr de membri, pentru că nu sunt multe asociații care au reunit atâția mediatorii. Cele mai multe asociații au un număr mic de membri. Cu 600 de membri, Colegiul Mediatorilor este o asociație cu influență la nivelul profesiei.

În contextul acestei influențe, Colegiul are capacitatea să elaboreze propuneri de amendare a legislației specifice?

Avem această capacitate. Nu ne-am propus asta în mod special, pentru că nu suntem adepții extinderii cadrului legislativ, prin norme și adăugiri la legislația existentă. Din punctul meu de vedere, o lege simplă, într-o profesie liberală, este de dorit. Avem însă destule resurse de energie și de spirit să concretizăm astfel de inițiative.

Ce proiecte ale Colegiului sunt foarte importante și merită menționate?

Avem în primul rând proiectul de suflet numit Școala de Vară, care presupune o întâlnire, o dată pe an, la care participă membrii Colegiului, împreună cu alte asociații cu care colaborăm la fiecare dintre ediții. Există întotdeauna o temă generală, de mare actualitate la nivelul profesiei în acea perioadă și care este dezbătută de numeroși mediatorii. Țin la acest proiect pentru că am participat la inițierea lui. Un alt proiect este Cafeneaua mediatorilor, care are o componentă de întâlnire și dezbateri directă între mediatorii, dar și o componentă online. De-a lungul timpului Cafeneaua a dovedit că este un creuzet în care se gândesc și se nasc idei bune pentru mediere. Important este și Start-up-ul, proiect al colegei noastre Smaranda Gruia, care are ca scop ajutarea mediatorilor la început de drum, prin oferirea unui cadru de desfășurare a ședințelor de mediere și de eliminare a unor stângăcii, inerente începutului, prin sfaturile și ajutorul unor mediatorii cu mai mare experiență. Sunt însă multe alte proiecte importante derulate în cadrul Colegiului.

Ce provocări importante are în față viitoarea conducere executivă a Colegiului Mediatorilor?

În primul plan este relația cu Consiliul de mediere. Atunci când eu eram în Consiliul de mediere, încercam cu colegii mei să așezăm în concret o lege care "zburda" pe deasupra capetelor noastre, pentru că nimeni nu știa prea bine cu ce se mănâncă medierea. Încercam să-i găsim corespondent financiar, prin înregistrarea mediatorilor la

Administrația financiară, autorizam printr-un pachet de norme pe cei care urmau cursurile de formare, construim o bază de date sau puneam la punct un sediu. Nu mi-am imaginat atunci că acest organism va ajunge într-o zi să intre atât de mult în viața mediatorilor și să le-o răzcolească sub pretextul că le-o aranjează, cu reguli, norme și viziuni, uneori strâmbे. Tocmai de aceea, este important ca viitoarea conducere a Colegiului Mediatorilor să sprijine în Consiliul de mediere oameni cu o viziune corectă față de o profesie liberală. O asociație este un gen de construcție colectivă în care toți suntem egali și în care toți trebuie să mișcăm înainte Colegiul Mediatorilor, în cazul nostru. Noua conducere trebuie să facă acest mod de implicare colectivă puțin mai vizibil și să dea un sentiment de încredere și de apartenență a membrilor la Colegiu. Sunt mulți oameni care au aderat la asociație, dar care nu am garanția că se și simt parte a Colegiului. Poate că una din temele viitoarei conduceri ar fi să încerce să coaguleze mai eficient în jurul acestei asociații.

Ce repere ar trebui să urmărească un proaspăt mediator în procesul de selectare a unei asociații profesionale la care să adere?

Dacă mă întrebați pe mine, eu cred că un mediator nu trebuie să fie neapărat membru într-o asociație. Sunt adeptul libertății de mișcare într-o profesie liberală. Tot ce pot să-i recomand este să se orienteze către cele vizibile și cele care au nerv, care se implică în destinele medierii. I-aș lăsa pe mediatorii să-și facă meseria. Unii dintre ei se descoperă într-o profesie pe care nu o stăpânesc, pentru că nu înțeleg că este legată de conceptele de cerere și ofertă și așteaptă chiar ca cineva să le dea de lucru. Genul acesta de a organiza profesia și de a o structura pe tot felul de organisme regionale și locale nu-l sprijin și nici nu îl accept. Vin dintr-o profesie (avocatura n.r.) în care, de 17 ani, realizez cât este de important să ai norme pe care să le înțelegi, iar profesia ta să te lase să funcționezi, în cadrul ei legitim, dar cu forța și inteligența ta. Îmi este milă de oamenii care nu înțeleg că a fi mediator

înseamnă intrarea într-o profesie în care nu ai și garanția unor venituri. În tot acest context, ultimul lucru de care e nevoie este să vină tot felul de oameni învățați cu stivele de norme și regulamente din alte profesii, pe care încearcă să le impună apoi acestei profesii. Nu cred că o suprareglementare și supraorganizare a profesiei este de dorit acum.

Pașii grei ai implementării medierii

Când și cum ați descoperit medierea?

Cred că era în perioada de pregătire a legii medierii la Ministerul Justiției, când Decanul Baroului București, Cristian Iordănescu, trecut între timp în neființă, ce era genul de om vizionar, m-a chemat la o discuție. Eram pe atunci președintele Asociației Tinerilor Avocați din Baroul București. Cristian Iordănescu mi-a spus "uite, este un fenomen care se concretizează acum printr-o lege, hai să facem parte din el. Este păcat să nu avem un reprezentant important în Consiliul de mediere, care să se implice în noua profesie de mediator din perspectiva avocatului." Așa am ajuns în Consiliu. M-a ajutat și faptul că eram, și sunt încă, membru în Uniunea Internațională a Avocaților, care coordona Forumul Mondial al Centrelor de Mediere, condus de Thierry Garby. Aveam deci contact cu zona medierii, la nivel internațional. În Consiliul de mediere mai erau doi avocați, Mihail Neagoe, fostul Decan al Baroului Dolj și Adrian Gavrilă, care este și un reputat mediator. Împreună cu ei am împlinit o parte dintre năzuințele avocaților, care se uitau de pe margine, sceptici, la această nouă profesie. Totul se întâmpla prin 2005-2006. Acel Consiliu, care a avut un mandat puțin prelungit față de dispozițiile de atunci ale legii, a dus greul implementării medierii. Era o activitate puțin cunoscută, existând doar câțiva colegi care lucrau în ONG-uri și care știau câteva lucruri despre mediere. A trebuit să lucrăm contra cronometru și să conectăm fenomenul privat al profesiei de mediator la tot ce înseamnă elementele vieții sociale, publice,

economice care erau în jurul nostru. Echipa era foarte bună, cu oameni decenți, modești, cu o bună stabilitate profesională și competenți.

Cum a fost primită medierea de către instituțiile din sistemul judiciar și de către celelalte profesii liberale?

Medierea nu s-a ciocnit niciodată cu celelalte profesii în mod real. S-a ciocnit însă cu reprezentanți ai celorlalte profesii, care uneori nu au înțeles exact ce înseamnă acest fenomen și nici câtă amploare va lua acesta în România. Reacțiile au fost fie de îmbrățișare și asumare fără rezerve a acestui fenomen, ca fiind parte a vieții lor, cum a fost cazul magistraților, fie de îndepărtare, ca pe ceva toxic, cum a fost cazul unor avocați. Ambele abordări s-au dovedit a fi greșite.

Cât de important este dialogul instituțional dintre Consiliul de mediere și Consiliul Superior al Magistraturii sau Uniunea Națională a Barourilor din România și ce pot face mediatorii, la nivel individual, în relația cu magistrații și avocații?

Cred că cel mai bine este să se discute la nivel individual, în mod direct. Fiecare dintre mediatorii să aibă partea sa de gestiune a unei relații cu alte profesii. Nu sunt adeptul protocoalelor, atâta vreme cât poți să semnezi nenumărate astfel de documente, care apoi să nu se respecte. Medierea și-a găsit făgașul ei, are de-a face cu aceeași societate zdruncinată și poate avea același succes pe care îl au avocatura sau alte profesii cu caracter liberal.

Cele trei costume

Ce avantaj conferă studiile juridice unui mediator?

Nu cred că studiile juridice îți conferă o calitate în plus în această profesie. Poate doar o ușoară siguranță în redactarea actelor sau în înțelegerea unor spețe care au o accentuată componentă juridică. În rest, cred că poți să fii mediator dacă ai foarte mult talent și ești

dedicat acestei profesii. Este adevărat și că pregătirea juridică îți așează puțin mai bine normele și pârghiile medierii, în așa fel încât să poți să uzezi mai ușor de ele. Cei care nu au studii juridice pot să colaboreze oricând cu avocați, notari, practicieni în insolvență sau contabili pentru a înțelege corect o anumită speță sau pentru a redacta contracte sau acorduri de mediere care să respecte legislația.

Medierea este o profesie cu program fix sau este o stare în care te afli tot timpul?

Cred că acel talent care te ajută să fii mediator și în viața privată este diferit de profesie. Medierea are o componentă care se face într-un program, în care îți gestionezi clientela și ședințele de mediere. În viața privată poți doar să dovedești că ești o persoană empatică, ce relaționează bine cu oamenii din jur. Profesia de mediator ține de talent, dar ține și de foarte multe cunoștințe pe care trebuie să le dobândești.

Cum ierarhizați activitățile de avocatură, mediere, cea de practician în insolvență, în funcție de timpul și atenția pe care le acordați fiecăreia?

Avocatura este pe primul plan, pentru că mă ajută să le înțeleg și pe celelalte și să le practic. Este profesia mea de bază, pe care nu am cum să o las deoparte. Le-am acceptat și îmbrățișat pe celelalte două tocmai pentru că sunt apropiate ca filosofie, avocaturii. Dau foarte multe șanse în plan personal medierii, dovadă că nu am refuzat niciodată o ședință de mediere sau o participare la un eveniment legat de mediere. Același sentiment îl am și în ceea ce privește activitatea de practician în insolvență. Cu o minimă experiență poți îmbrăca alternativ cele trei costume, niciodată însă în același timp, pentru că nu poți fi avocat și mediator simultan sau avocat și practician în insolvență în raport cu același client.

În perioada 1992-2002 ați lucrat și ca jurnalist. Voiăți să faceți din această activitate o profesie sau a fost un hobby?

Avantajul a fost că tatăl meu, Lucian Avramescu, este jurnalist și conduce o agenție de știri, AM Press. Eram tânăr și o parte din timpul liber am dedicat-o profesiei de jurnalist care m-a tentat atunci. Este frumoasă profesia de jurnalist, îți cere multe, în primul rând talent. În tot destinul meu diverse lucruri s-au completat unul pe altul și sunt legate între ele. Sunt relații pe care le-ai făcut când erai într-o haină și le continui când ești în altă haină.

Unde se regăsește politica în tot parcursul de până acum?

Se regăsește din 1996, atunci când m-am înscris în Partidul Național Liberal și am rămas membru al acestui partid și astăzi. În 2008 am candidat la Senatul României, în Colegiul 1 din Sectorul 1 al Bucureștiului. În decizia Biroului Electoral Central am fost declarat câștigător, dar, din motive de "strategie" a partidului, am fost scos de pe lista de câștigători. Mi-am asumat experiența respectivă. Nu renunț la politică, nici la ideea de a candida pentru un loc în Parlament, la alegerile următoare. Este o demnitate ce mi se potrivește.

Tot timpul meu este liber, în sensul că este la dispoziția mea

"Nu renunț la politică, nici la ideea de a candida pentru un loc în Parlament."

În ce coordonate se încadrează timpul liber?

Când îți gestionezi singur timpul, rămâne puțin pentru lucrurile care te relaxează, cea mai mare parte fiind tributară activităților care te încordează și te țin conectat la surse de stres. Nu am un program de 8 ore, așa că pot să spun că tot timpul meu este liber, în sensul că este la dispoziția mea. Numai că eu, cu totul, sunt la dispoziția clienților mei, care știu că avocatul Arin Avramescu nu-și închide telefonul după ora 18 și nu are sâmbetele și duminicile numai pentru el. M-am obișnuit și nu mă plâng.

O să puneți cândva pe hârtie experiențele și trăirile din perioada asta?

Întrebarea asta nu mi-a mai fost pusă până acum. Da, de ce nu? Am ceva talent la scris. Este însă devreme. Este prematur să-ți scrii viața la 40 de ani, dar poți să o faci mai târziu, cu condiția să nu uiți. Este cunoscut faptul că o mare parte din autobiografiile importante sunt inventate. Dacă nu le uit și dacă reușesc să mi le amintesc sau să mi le amintesc înfrumusețându-le, cred că o să le pun pe hârtie.

Cât timp vă mai vedeți ducând în paralel activitățile de avocat, mediator și practician în insolvență?

Tot timpul, mai exact atâta timp cât o să mai am puterea fizică și mentală de a le practica. Nu mă gândesc la ele ca fiind lucrări pe perioadă limitată. O să le fac atâta timp cât ele vor exista și eu o să exist pe lângă ele.

Interviu realizat de Clubmediatori.ro